

ATS 12: 1 NATURSKILDNINGARNA I DEN NORRÖNA DIKTNINGEN. 57

hjelte, klädd i sin stålgrå pansarskjorta¹. (Man finner här, huru våra moderna skalders »himmelens son» (Tegnér), »himlars drott» (Runeberg) motsvaras af en solgudinna: *heið brúðr himíns* (Grimnismál str. 39), *systir mána* (Sigurðarkviða II str. 23), som ock benämnas *dróttning dagstalls* = *regina cæli* enligt Egilsson).

På många ställen är det ytterst svårt att afgöra, huruvida man bör anse, att ett naturmålande drag skymtar fram bakom den mythiska skildringen. Ett exempel kan hemtas från den bekanta episod i Hávamál (str. 97), hvilken redogör för Odens snöpliga giljande till Billings sköna mö. Det heter der:

*Billings mey
ek fann beðjum á
sólhvíta sofa*

(Jag fann Billings mö, glänsande som solen, slumra på sin bädd). Om Viktor Rydberg har rätt i sitt påstående, att Billing är aftonens genius (en motbild till Delling), känner man sig frestad att instämma i hans yttrande², att det hvilar ett skimmer af aftonrodnad öfver denna tafla. Dock är epitetet »glänsande som solen» ej sällsynt för att beteckna en kvinnas »strålande» skönhet.

Den närmast föregående framställningen har afsett sådana förbindelser af myth och naturmålning, som ursprungligen bero på den naturförgudning, hvilken gjort sig gällande äfven hos de norröna folken. Såsom motbild till de belysande exempel, hvilka anförts, må hänvisas till de naturmythiska skildringar, hvilka förekomma i den fornnorska litteraturens mästerverk *Speculum regale*

¹ Jfr Bjö M. Olsen i *Aarbøger for nordisk Oldkyndighed* 1886 s. 198. Den anförda halfstrofen är äfven en illustration till Einarr, Skúlassons ord om månen (Snorra Edda s. 242): männen veta ej, om han är lefvande eller död.

² *Undersökningar i germanisk mythologi* I s. 525.